fabrikaten telkens gestoord wordt, hoeveel schade lijdt het bedrijf, als de voorraden der eindproducten niet op doelmatige wijze zijn samengesteld, zoodat telkens kleine hoeveelheden moeten worden aangemaakt ter completeering van orders en anderzijds welke renteverliezen en opslagkosten ontstaan door het aanhouden van te groote voorraden, welke verliezen op incourante voorraden vloeien daaruit voort.

Het zijn alle vraagstukken, die alleen langs den weg van detailwaarneming kunnen worden opgelost. Een gezonde balanspolitiek eischt afschrijving van incourante voorraden, maar het constateeren van die verliezen alleen is niet voldoende. Men dient ook na te gaan, wat de oorzaak dier verliezen is en speciaal ook, of die oorzaken in de toekomst niet tot nieuwe en andere verliezen kunnen leiden.

In elk bedrijf hebben zich ter zake van de inkoop-, de verkoop- en de voorraadpolitiek bepaalde gewoonten gevestigd, maar daarin schuilt het gevaar, dat die gewoonten tot een sleur zullen worden, worden die methoden en gewoonten niet telkens weer getoetst aan de geldende omstandigheden, dan veroudert het bedrijf en het gevaar wordt dan groot, dat het bedrijf daardoor geleidelijk uit zijn vroegere positie wordt verdrongen.

De regeling van de productie in het bedrijf, het pousseeren van de meest winstgevende en het terugdringen van de minder loonende artikelen, het zoeken van aanvullingswerk voor de perioden van slappe bezetting, de beoordeeling van de vraag, of de algemeene kosten in alle onderdeelen tot het minimum zijn teruggebracht het zijn alle vraagstukken, die ieder voor zich beslissend kunnen zijn voor winst of verlies in het bedrijf. Men mag daarbij niets aan het toeval overlaten, alles moet tot in de kleinste onderdeelen ontleed worden. De commissarissen in een naamlooze vennootschap kunnen in dat werk geen actief aandeel nemen, maar wel kunnen zij toezien, of in het bedrijf de detailanalyse inderdaad wordt doorgevoerd. De commissaris eischt van den accountant, dat hij alle onderdeelen geverifieerd heeft, maar wil hij zijn functie naar behooren vervullen, dan rust op hem de plicht, zichzelf er van te overtuigen, dat ook het geheele bedrijfsbeheer tot in de kleinste onderdeelen wordt gevolgd en bewaakt.

De wetenschappelijke organisatie en de systematische contrôle op de bedrijfsefficiency verkeeren hier te lande nog in een aanvangsstadium. Het aantal bedrijven, waar men deze veelomvattende materie werkelijk heeft doorwrocht is zeer gering. Opmerkelijk is het, dat men in alle bedrijven, waar men een aanvang maakte met dit efficiencyonderzoek, steeds verder is voortgegaan in deze richting. Er zijn geen voorbeelden bekend van bedrijven, waar men met dit werk begonnen is, maar waar men het heeft gestaakt, omdat het geen resultaat opleverde. Toch bestaat er tegen de wetenschappelijke organisatie in breede kringen nog veel conservatief verzet. Juist diegenen, die dagelijks in het bedrijf werken, hebben veelal de overtuiging, dat zij alles, wat in dat bedrijf gebeurt kunnen waarnemen, ook al beschikken zij daarbij niet over de meer verfijnde waarnemingsmethoden van de wetenschappelijke organisatie. Het klinkt ook welhaast onaannemelijk, dat men jaar in jaar uit een arbeider aan een machine ziet werken, zonder dat men daarbij eenige verspilling constateert, terwijl uit één tijdsstudieopname blijkt, dat de prestatie met 20 % verhoogd kan worden, maar in de practijk van de organisatiearbeid zijn duizenden en duizenden voorbeelden van dien aard bekend. Het is geen kwestie van gelooven of niet gelooven in de beteekenis en het nut van deze methoden, een proefneming in een klein onderdeel van het bedrijf zal het bewijs leveren.

Dat de leiders van vele bedrijven gebonden zijn aan de sleur van de traditie is te betreuren, maar anderzijds volkomen te verklaren. Slechts weinigen twijfelen aan de doelmatigheid van hun eigen werk en dat is een volkomen menschelijke eigenschap, maar juist daarom ligt hier een groote taak voor de commissarissen. Zij hebben een grooten invloed in het bedrijf, zij beschikken over een frissche outsidersblik, zijn niet gebonden aan de sfeer en de traditie van het bedrijf. In enkele noodlijdende bedrijven hebben de banken ingegrepen, in enkele gevallen hebben zij zelfs extra credieten gegeven voor een algeheel efficiency-onderzoek, om de rendabiliteitspositie van het bedrijf op te voeren tot een zoodanig niveau, dat de bankbelangen weer zeker gesteld werden, maar zulk een reorganisatie, die onder den dwang der noodomstandigheden moet worden doorgevoerd, levert vanzelfsprekend zeer ernstige bezwaren op. Veel eerder moet worden ingegrepen en in verreweg de meste gevallen zal het initiatief daartoe moeten uitgaan van commissarissen. Om aan dat initiatief kracht bij te zetten zullen zij moeten beschikken over de diensten van iemand, die in die richting gespecialiseerd is. Of dat dan een bedrijfseconoam, een technisch econoom of een efficiency-ingenieur is, is van minder belang, mits hij maar deskundig en voor dezen delicaten taak berekend is.

A. M. GROOT

NIEUWS IN ZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLISSINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

Red.: Mr Dr E. TEKENBROEK

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Vermijding dubbele belasting

Bij Min.Res. dd. 30 Maart '38 No. 193 Ster. 63 is de Min.Res. dd. 17 April '28 No. 31 Ster. 76 i/z vermijding van dubbele belasting mede van toepassing verklaard op de gemeentefondsbelasting.

Verliescompensatie ex art. 17 I. B.

Als men op grond van art. 17 nog verliezen ex vorige jaren ter compensatie heeft openstaan, is het belang bij de vaststelling van de eerstvolgende aanslag er goed op te letten, dat door den fiscus de grootte van de verliezen voor het juiste bedrag worden opgevoerd, wil men zijn recht op beroep tegen de vaststelling dier verliezen niet verspelen. Zie voor een geval waarin dit geschiedde: B 6458.

Kapitaaldotatie voor pensioeneering een voor aftrek krachtens art. 10 I.B. vatbare bedrijfslast?

Een vennootschap onder firma had sinds 1926 jaarlijks bedragen gereserveerd voor een pensioenfonds en daarop rente bijgeschreven, zonder echter aan het personeel eenig recht toe te kennen. In het boekjaar 1934 riep de firma een stichting Pensioenfonds in het leven en droeg het saldo van de rekening Pensioenfonds aan die stichting over. Zij bracht deze kapitaaldotatie in aftrek van de winst in 1934 behaald. De Inspecteur ging hiermede niet accoord, maar de Utrechtsche Raad van Beroep stond in een goed gemotiveerde uitspraak, die te vinden is in De Naamlooze Vennootschap van 25 Januari '38 deze

aftrek toe. Beroep in cassatie schijnt niet te zijn ingesteld.

Bij zijn uitspraak overwoog de R. v. B. o.m. dat er sinds 1926 geleidelijk was gereserveerd. De vraag mag dus rijzen of in een geval, waarin zulks niet heeft plaats gehad, maar in een bepaald jaar (b.v. een jubileumsjaar voor de betreffende onderneming) een dergelijke kapitaaldotatie plaats vindt, de uitspraak in den zelfden geest zou zijn uitgevallen.

Vooral voor besloten N.V.'s, waarop t.z.t. het nog aanhangige Richtige Heffings-ontwerp toegepast kan worden, kan deze uitspraak van belang zijn.

Recht op ontheffing I.B. als art. 32 I.B. toepasselijk is

Als echtgenooten ieder hun eigen inkomen hebben, maar voor de berekening van de verschuldigde belasting krachtens art. 32 I.B. de inkomens bijeen zijn gevoegd, krijgt de vrouw geen recht op ontheffing als de man wegens staken van zijn beroep of anderszins recht op ontheffing heeft. Aldus besliste de H.R. dd. 28 Sept. '36 P.W. 13996.

De positie van een medewerker

Voor een gesalarieerd medewerker van een advocaten-kantoor ontstaat een nieuwe bron als hij als deelgenoot in het kantoor wordt opgenomen. Aldus besliste in een uitvoerig gemotiveerde uitspraak de Amsterdamsche Raad van Beroep (B 6570).

De belastingplichtige had zulks bestreden, daarbij o.m. stellende dat ondergeschiktheid, het noodzakelijke kenmerk van een dienstbetrekking, niet vereenigbaar is met den aard van het beroep van advocaat, omdat een advocaat steeds zelfstandig moet kunnen beoordeelen of zijn handelwijze met de wet en de regelen der Orde van Advocaten in overeenstemming is en hij zich bij een handelwijze in strijd met de wet of de regelen der Orde, nooit op een hem door een werkgever gegeven opdracht kan beroepen.

Aangezien voor medewerkers op accountantskantoren een analoge kwestie zich kan voordoen lijkt het ons gepast in deze rubriek de aandacht te vestigen op het antwoord, dat de Amsterdamsche Raad van Beroep hierop gaf.

Na overwogen te hebben, dat hetgeen de belastingplichtige over den aard van het werk van den advocaat gesteld had, juist is, gaf de Raad als zijn meening te kennen, dat uitoefening van het beroep in dienstbetrekking daaraan geenszins in den weg behoeft te staan:

„dat toch geen verhouding van ondergeschiktheid zoo ver kan gaan, dat zij de verplichting of zelfs de vrijheid zou kunnen geven om in strijd met de wet of het fatsoen te handelen en de verplichting van een medewerker op een advocatenkantoor om de aan hem door de leden van het advocatenkantoor verstrekte opdrachten uit te voeren steeds haar grens vindt in de bepalingen, die de wet en de regelen der Orde van Advocaten aan de uitoefening van het beroep van advocaat en procureur verbindt".

In denzelfden geest heeft de H.R. reeds een arrest gewezen dd. 1 Mrt. '33 B 5383.

Prinsen in zijn overzicht Jurisprudentie W.D.I.A. 3265 en *Damsté* in zijn bekend werk pg.'s 218 en 245 konden zich met dat arrest niet vereenigen. De H.R. heeft blijkbaar in hun critiek geen aanleiding gevonden in deze van standpunt te veranderen.

Op zich zelf staande werkzaamheden

De bij de meer moderne opvattingen omtrent het begrip inkomen voor belastingplichtigen wel bijzonder vrijgevige vrijstelling van z.g. speculatie-winsten vervat in art. 9 I.B., wordt door de jurisprudentie door middel van een bijzonder ruime interpretatie van art. 18 I.B. (betr. op zich zelf staande werkzaamheden) tot engere grenzen teruggebracht.

Een goed voorbeeld geeft daarvan het arrest dd. 1 Dec. '37 (B 6538). De H.R. vereenigde zich daarbij met de uitspraak van den Utrechtschen Raad van Beroep, inhoudende dat iemand, die niet bedrijfsmatig, maar kennelijk uit speculatieve overwegingen grond had gekocht en na indiening van een verkavelingsplan bij B. en W., dat goedgekeurd werd, deze grond met een zoet winstje weer verkocht, voor die winst als zijnde opbrengst van op zich zelf staande werkzaamheden terecht was aangeslagen. Vooral als men nu in aanmerking neemt, dat het verkavelingsplan in feite was opgesteld door een architect en door dezen namens den belastingplichtige bij B. en W. was ingediend, zoodat de werkzaamheden van den belastingplichtige zich beperkt kunnen hebben tot het geven van een opdracht aan den architect, wordt het duidelijk welke „gevaren" voor de belastingplichtigen in art. 18 I.B. schuilen. Het in dezelfde aflevering van de Beslissingen opgenomen arrest dd. 5 Jan. '38 B 6556 kan hier tevens als voorbeeld strekken. Men zij dan ook indachtig, dat onder werkzaamheden ook op zich zelf staande handelingen en diensten vallen (Zie B 3380 en B 4501).

Men zou met deze orienteering van het inkomen-begrip der I.B. naar meer reëele verhoudingen meer vrede kunnen hebben, als nu ook maar de belastingplichtigen voor verliezen bij dergelijke op zich zelf staande werkzaamheden geleden van de overigens nog gebrekkige, maar dan toch eenig soulaas biedende, regeling van art. 17 I.B. (betr. verlies-compensatie) konden profiteeren. Zulks is echter door het eerste lid van art. 18 uitgesloten.

Een recalcitrante accountant en belastingconsulent

Vermakelijke, maar anderzijds toch ook bedroevende leetuur biedt ons het arrest van den Hoogen Raad d.d. 17 Nov. '37 (B. 6527), waarbij bevestigd werd een uitspraak van den Raad van Beroep te Breda dd. 26 April '37.

Een belastingplichtige had met allerlei argumenten in een correspondentie, die zich uitstrekte over de periode liggende tusschen 12 Maart '35 en 25 Juni '35 te kennen gegeven, dat hij den belastingaccountant niet kon ontvangen. De Raad van Beroep kwalificeerde die argumenten als uitvluchten. Afgaande op de in de uitspraak genoemde feiten kan men den Raad daarin geen ongelijk geven. Overwogen werd daarbij o.m., dat de belastingplichtige, die blijkens de door hem gebezigde briefhoofden voorgeeft accountant en belastingconsulent te zijn, als zoodanig meester over zijn tijd is. De Raad besliste, dat de belastingplichtige zich had onttrokken aan het verstrekken van de noodig geoordeelde toelichting op de gevoerde boekhouding en mitsdien, waar onder het desgevraagd inzage verleenen van boeken en andere bescheiden tevens is te verstaan het verstrekken van de noodige toelichtingen, de gevraagde inzage heeft geweigerd.

De H.R. besliste, dat de wettelijke gehoudenheid om inzage te verleenen van boeken geenszins uitsluit de verplichting om daarbij toelichting te geven, maar voegde er aan toe, dat in deze in het midden gelaten kon worden, hoever laatstgenoemde verplichting gaat, aangezien hier elke toelichting geweigerd was.

In het zelfde arrest besliste de H.R. nog, dat in rechte niet de eisch gesteld kan worden, dat de mondelinge behandeling van een ingediend beroepschrift ter zitting van den Raad van Beroep door denzelfden inspecteur geschiedt, die de aanslag heeft opgelegd.

De taak van den Raad van Beroep bij navorderingsaanslagen

Bij een procedure over een navorderingsaanslag in de I.B. stelde de Raad van Beroep feitelijk vast, dat door den Inspecteur het inkomen na navordering op *f* 467.43 te hoog was vastgesteld, maar anderzijds het oorspronkelijk aangegeven inkomen ten onrechte *f* 261.77 te laag was gesteld. De Raad v. Beroep handhaafde de navorderingsaanslag met viervoudige verhooging, maar verminderde het inkomen na navordering met *f* 467.43 en bracht dus de correctie voor het bedrag van *f* 261.77 op het oorspronkelijk vastgestelde inkomen niet aan. (P.M. er was over een grooter bedrag dan *f* 467.43 nagevorderd).

De belastingplichtige ging in cassatie, omdat hij meende dat de viervoudige verhooging ten onrechte was gehandhaafd, aangezien hij te goeder trouw een schatting had gedaan (het betrof het inkomen uit een doktorspraktijk).

De H.R. verwierp het opgeworpen middel, maar besliste ambtshalve dat de Raad van Beroep ten onrechte het zuiver inkomen met *f* 467.43 in plaats van met het verschil tusschen *f* 467.43 en opgemeld bedrag van *f* 261.77 had verminderd. De taak van den Raad van Beroep bij navordering omschreef de H.R. als volgt: dat de Raad van Beroep binnen de grens van den navorderingsaanslag heeft te onderzoeken op welk bedrag het zuiver inkomen dient te worden bepaald, zonder daarbij aan de beoijfering van den Inspecteur gebonden te zijn. Dit standpunt is geheel in overeenstemming met vroegere rechtspraak over navorderingsaanslagen.

Het typische van het onderhavige geval is, dat de belastingplichtige, hoewel hij zelf in cassatie ging, als gevolg daarvan per slot van rekening voor een hooger bedrag werd aangeslagen dan na de uitspraak door den Raad van Beroep.

Afschrijving op goodwill

Met zijn arrest dd. Nov. '37 B 6520 heeft de H.R. voor de toepassing der wet op de I.B. gewraakt een systeem van afschrijving op goodwill, waarbij de hoogte van de afschrijving afhankelijk wordt gesteld van de uitkomsten van het bedrijf. Hoewel de H.R. de mogelijkheid openlaat, dat op de goodwill volgens een ander systeem dan een vast jaarlijksch percentage wordt afgeschreven, bijv. een afschrijving naar de omstandigheden van elk jaar, acht hij een afschrijving, die verband houdt met de uitkomsten van het bedrijf, ongeoorloofd, omdat de afschrijving op goodwill louter afhankelijk gesteld moet worden van de mate waarin de oorspronkelijke goodwill in het betrokken jaar is achteruitgegaan.

Het wil ons echter voorkomen, dat als bewezen kan worden dat de achteruitgang van de goodwill in opeenvolgende jaren het best tot uitdrukking gebracht kan worden door verband te leggen met de uitkomsten van het bedrijf of beroep, een daarop gebaseerde afschrijving aanvaard dient te worden, als zijnde in overeenstemming met goed koopmansgebruik. Men vergete hier toch niet, dat de afschrijving naar een vast percentage, waartoe men doorgaans zijn toevlucht neemt, veelal ook niet meer is dan een slag in de lucht.

Het verband tusschen de resultaten van het bedrijf en de afschrijving op de goodwill zal echter o.i. zoodanig moeten zijn, dat bij slechte resultaten de afschrijving grooter zal mogen zijn dan bij goede resultaten.

Verplichte bijdragen aan voorzieningsfondsen

Het is van algemeene bekendheid, dat de voorzieningsfondsen van de Petroleum Maatschappijen een belangrijke rol hebben gespeeld bij de ontwikkeling van de jurisprudentie t.a.v. de belastbaarheid voor de I.B. van werkgevers- resp. werknemersstortingen ter voorziening in de oude dag van het personeel, welke ten slotte aanleiding heeft gegeven tot de wijziging, resp. aanvulling, resp. opname van de artt. 7, 9, 10 en 129 W.I.B. (10 December 1936 Stbl. No. 405), in werking getreden op 1 Mei '37.

Wie gemeend heeft, dat hiermede de strijdbijl begraven zou zijn, is bedrogen uitgekomen. In een arrest dd. 22 Juni '38 heeft de H.R. een beslissing moeten geven over een nieuw gerezen verschil in verband met die voorzieningsfondsen.

De casus positie voor zoover die uit de in het W.D.I.A. No. 3449 gepubliceerde arrest blijkt en in deze van belang is, was als volgt: een employé van de B.P.M. had een salaris genoten van f. A; op hem rustte de verplichting daarvan 10% te storten in het voorzieningsfonds. Uit de uitspraak blijkt, dat het hierbij niet betrof een verplichting uit hoofde van een pensioenregeling in den zin van art. 9 lid f., zoodat art. 10 laatste lid (aftrek van verplichte *pensioen-bijdrage)* niet toepasselijk was.

De Inspecteur had de employé voor het geheele bedrag van f. A. aangeslagen. De employé had o.m. op grond van de laatste zin van art. 7 lid 5 [1]) gemeend, dat hij slechts aangeslagen mocht worden voor 90 % van f. A.

De Raad van Beroep heeft dit argument verworpen op grond van de overweging, dat die laatste zin alleen tot strekking heeft, dat het voordeel door den werknemer door die eigen stortingen verkregen niet tot het bedrag dier stortingen als inkomen zou worden aangemerkt (zooals de werkgeversstortingen), maar als voorheen op dit voordeel het art. 7 lid 1 toepasselijk zou blijven.

Blijkbaar achtte de Raad van Beroep het nu billijk bij de toepassing van het 1e lid van art. 7 de aanspraak op grond van eigen stortingen verkregen op 50% van die storting te waardeeren, zoodat hij het voordeel dat de werknemer in kwestie uit zijn arbeid heeft genoten in deze stelde op 95% van A., zijnde 90% van f. A. in contanten ontvangen en 50% van 10% van f. A. als een aanspraak op het voorzieningsfonds.

De Minister ging in cassatie, stellende dat de Raad v. Beroep art. 7 had geschonden. In zijn toelichting wees de Minister er op, dat het salaris van de employé op f. A. gesteld moet worden; het deel van dit bedrag, dat hij moet storten, mag hij niet aftrekken omdat geen enkel wetsartikel dit toestaat; parallel hiermede wordt dan ook volgens den Minister krachtens de laatste zin van art. 7 lid 5 niets bij het inkomen gevoegd wegens aanspraken ontstaan door werknemersstortingen.

De H.R. achtte dit middel gegrond en overwoog daarbij, dat het salaris van den employé f. A. bedraagt, maar dat hij van dat salaris 10% moet storten in een fonds, gelijk de Raad van Beroep ook feitelijk vaststelde. Deze verplichting tot storting neemt niet weg dat de volle f. A. salaris van den employé blijft in den zin van art. 7 lid 1. De H.R. wijst er dan op, dat de laatste zinsnede van art. 7 lid 5 in overeenstemming is met deze opvatting, waar deze zinsnede immers inhoudt, dat een aanspraak verband houdende met stortingen van den werkgever als in die zinsnede bedoeld, niet behoort tot de aanspraken op uitkeeringen, waarvan de voordeelen naast het salaris mede tot de opbrengst van een betrekking worden gerekend. Aangezien nu art. 10 (aftrek voor verplichte pensioen-bijdragg) hier niet toepasselijk is en over de wijze van de toepassing van de overgangsbepaling vervat in art. 129 tusschen partijen geen strijd bestaat,

[1]) „Indien en voorzoover echter een aanspraak wordt gedekt of gedekt gehouden door stortingen van den werknemer, blijft zij buiten aanmerking".

werd de uitspraak van den Raad van Beroep vernietigd en werd de opbrengst uit de dienstbetrekking gesteld op f. A.

De H.R. levert in zijn arrest op grond van een historische uiteenzetting nog een nadere kritiek op de uitspraak van den Raad van Beroep, die hij niet in overeenstemming acht met de bedoeling van den Wetgever, waarvoor wij kortheidshalve naar het arrest verwijzen.

Wij achten deze uitspraak juist, omdat zij o.i. in overeenstemming is met het nog al ingewikkelde systeem van de wijzigingswet van 10 December 1936. De strijd ging er eigenlijk over of de 10%, die de employé moet storten, tot het salaris behoorde, dan wel als een voordeel, onder welken naam en in welken vorm ook verkregen uit arbeid is te beschouwen. De Raad van Beroep meende het laatste, zag dit voordeel in een aanspraak op de voorzieningsfondsen en ging nu die aanspraak schatten. De H.R. stelt zich op het standpunt, dat het een onderdeel van het salaris is. Het wil ons voorkomen, dat de H.R. voor zijn standpunt nog een argument had kunnen putten uit het laatste lid van art. 10, dat inhoudt, dat, voor de berekening van de belastbare opbrengst, traktementen, etc. verminderd worden met verplichte pensioenbijdragen. Hieruit kan blijken, dat de wetgever heeft aangenomen, dat als traktement wordt beschouwd het geldbedrag waarop de belooning gesteld is inclusief verplichte stortingen. Het feit, dat zoo'n verplichte storting als het een storting krachtens een pensioenregeling betreft weer mag worden afgetrokken, brengt hierin voor verplichte stortingen in een spaarfonds geen verandering.

Een andere vraag is of de uitspraak tot een billijk resultaat leidt. Als de bepalingen van het fonds van dien aard zijn, dat de werknemer geen onvoorwaardelijk recht op die eigen stortingen verkrijgt, hetgeen echter doorgaans wel niet het geval zal zijn, of de beschikkingsmacht van den employé over die storting niet vrij is, hetgeen doorgaans wel het geval zal zijn, dan schuilt in de uitspraak een onbillijk moment. Dit blijkt het duidelijkst als men met elkaar vergelijkt een employé, die f. A. verdient en daarover de vrije beschikking krijgt, en een employé, die f. A. verdient, maar daarvan 10 % op een bepaalde wijze moet aanwenden.

E. TEKENBROEK.

UIT HET BUITENLAND

Red.: F. HAARBOSCH, CH. HAGEMAN, Drs A. TH. DE LANGE en Drs W. P. DEN TURK

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Universitaire opleiding van accountants

In aansluiting op het door collega *Hageman* medegedeelde in het Juli-nummer laat ik hier volgen, wat de Voorzitter van het Institute of Chartered Accountants daaromtrent in zijn jaarlijksche toespraak medegedeeld heeft.

The chief objections to a man taking his degree before beginning his articles are:

expense

delay (oneyear's delay at least before he can become a Chartered Accountant and more probably two years' delay before he can become a good one)

and (possibly) increased disinclination for work of the monotonous type which a young articled clerk ought to do for his ultimate good.

It is not possible to generalise, but in the long run the advantages of degree probably outweigh these drawbacks. It would not be feasible, even if our Charter gave us the power, to make it compulsory to take a degree. It is not within the powers given by the Charter to make even a short period of training at a university or law school compulsory, as the Scottish Institutes and the Law Society lay down for their students. If some working agreement with the Universities could be made which would give our articled clerks one year's training, and if it were the accepted thing that articled clerks should voluntarily take this course, possibly compulsion would prove unnecessary. The only way in which any form of pressure could be brought to bear by the Institute would be to make the period of articles six years instead of five (this being within the powers given by the Charter), and then to remit one year of the six if advantage had been taken of University facilities.

Werklooze Accountants

Het Institute houdt evenals de Secretaris van het Nederl. Instituut een lijst aan van leden, die zich in lieten schrijven als werkloos of zoekende naar een beteren werkkring. Deze lijst van het Engelsche Institute is niet alleen ter beschikking van leden, die op hunne kantoren vacatures hebben, maar geregeld werden ook aanvragen ontvangen uit het bedrijfsleven van zaken, die gediplomeerde accountants in hun dienst wenschen te nemen.

Besloten is nu door periodieke aankondigingen in de pers het publiek beter bekend te maken met deze faciliteiten.

The Accountant Student Mei 1938.

Branche Telefoon Boeken

In London hebben de posterijen kort geleden een branche telefoon boek laten verschijnen, zooals wij tegenwoordig in Amsterdam ook hebben, zij het dan ook in een niet-officieele uitgave.

Onmiddellijk heeft The General Council of the Bar bezwaar gemaakt tegen opname van zijn leden, daar de vermelding in een dergelijke gids strijdig geacht wordt met de etiquette van het advocatenberoep.

De redactie van The Certified Accountants Journal gaat naar aanleiding van dit bezwaar na, hoe accountants tegenover deze gidsen hebben te staan.

Opgemerkt wordt, dat de barristers in zooverre een uitzonderingspositie innemen, dat zij in het algemeen niet rechtstreeks door het publiek geconsulteerd worden, maar bijna steeds door bemiddeling van sollicitors.

Als het belang van het publiek echter de uitgave van een branche telefoon gids medebrengt, is er voor accountants geen enkel bezwaar tegen opname, waarbij de redactie van The Cert. Acc. Journal eenige haars inziens zeer belangrijke voorbehouden maakt:

1. De vermelding moet niet in zwaardere letters plaats vinden of op andere wijze in het oog vallend zijn; deze eisch is in overeenstemming met het verbod tot adverteeren van de voornaamste accountantsvereenigingen.
2. De gids moet alle accountants bevatten en niet selectief zijn, want dan zou de opname een voordeel geven boven de niet-vermelde collega's, wat niet juist te achten is.
3. Voor de vermelding mag niet betaald worden.

F. H.